

در امر کانونه
\$1.50

مقتضای مردم افغانستان

شماره دوم / سال سی و سوم / اول جوزای ۱۴۰۳ / ۲۱ ماه می ۲۰۲۴ / شماره مسلسل ۱۱۱۸

پرهیز از خود که جای پرهیز اینجاست وز کس مطلب چیز که هر چیز اینجاست
تا چند پی راز خدا می گردی راز دل خود جو که خدا نیز اینجاست

محمد تقی بهار ملک الشعرا

افغان مینې مارکیت عرضه کوننده
انواع مواد خوراکه وطنی

یگانه مغازه افغانی
در منطقه واشنگتن بزرگ

که تازه ترین مواد خوراکی، میوه های فصل، نان های تازه وطنی، روت ها، میوه های خشک تازه وارد از افغانستان، و گوشت های تازه مرغ، بره، گوسفند، گوساله و گاو را با بهای مناسب تقدیم می کند

6566 Backlick Rd. Springfield, VA
22150
Tel: 703-644-0186 Cell: 703-499-3313

گریز اجباری

ماجرای دو مهاجر افغانستانی

Forced to Flee

Afzal Nasiri

نگارش محمد افضل ناصری
را علاقمندان از آمازون به دست آورده می توانند.

Amazon.com

amazon

داکتر شیوامل برنده مدال لیونارد شوابیرر شد

برای نخستین بار یک داکتر جراح افغان به نام بسم‌الله شیوامل جایزه معتبر «مدال عالی لیونارد شوابیرر» را از سوی جامعه جراحان جرمنی کسب کرد. او متولد سال ۱۹۵۴ میلادی است که در حال حاضر ۶۸ سال عمر دارد.

جناب داکتر شیوامل حین دریافت سند و مدال عالی طبی لیونارد شوابیرر

داکتر شیوامل در یک فامیل با اقتصاد نسبتاً متوسط بزرگ شده و پدرش نجار بود. او که از لیسه استقلال فارغ شده و مدرک طبابتش را از پوهنتون کابل گرفته است، به رادیو آزادی گفت: «سال ۱۳۵۲ مکتب استقلال را به پایان رساندم، شاید بگویند که بچه نجار و لیسه استقلال، آن هم روی تصادف بود پدرم یک رفیق کفتر باز داشت که من را برد به اصطلاح خودش در مکتب سیاه کرد، بعداً فهمیدم که معلم لیسه استقلال بود، اونا واسطه من شدند که لیسه را به پایان برسانم، بعد شامل پوهنتون کابل شدم طب و رشته طب را خواندم و ۱۳۵۹ فارغ شدم و کار را آغاز کردم.» داکتر شیوامل به عنوان سردبیر جراحان در اوایل ۱۳۷۳ در شفاخانه وزیر محمد اکبر کابل کار کرد، اما بنا بر تحولات سیاسی مجبور شد کشور را ترک کند و به مسکو مهاجر شود.

او در مسکو مدرک دو کتورایش را از انستیتوت سیتو بدست آورد و در سال ۱۹۹۵ به کشور جرمنی مهاجر شد و پس از دو سال تلاش‌های دوامدار به عنوان داکتر جراح در جرمنی آغاز به کار کرد. به گفته آقای شیوامل، او اکنون نیز به عنوان داکتر جراحی متقاعد برخی اوقات عملیات‌های جراحی را انجام می‌دهد. او مدال عالی لیونارد شوابیرر را که اخیراً بدست آورد، به جامعه طبی افغانستان اهدا کرد. «این جایزه برای من نیست این جایزه حق مردم افغانستان است که از مالیه آن‌ها به حیث جراح تربیه شدیم، این مدال برای جامعه طبییان کشورم به ویژه جراحان افغان است، امیدوارم این افتخار را که کسب کردیم یک تغییر مثبت را در جامعه طبی به و ویژه جامعه طبییان ایجاد کند.»

داکتر بسم‌الله شیوامل در پیوند به مشکلات در بخش طبی افغانستان به رادیو آزادی گفت: «مشکل نه در طبابت است و نه در داکتران افغان، ما بهترین داکتران را در کشور و بیرون از کشور داریم، مشکل در سیستم است، ما نتوانستیم تا اکنون یک سیستم منظم را عرضه خدمات صحی رادر کشور خود ایجاد کنیم، من امیدوارم در افغانستان سیستمی از صفر آغاز و خشت بالای خشت چیده شود و یک دیوار محکم ایجاد شود.» او از جوانان کشور می‌خواهد تا در زمینه پیشرفت از هیچ نوع تلاش و پشت کار دریغ نوزند.

انجمن جراحان جرمنی همه ساله کنگره جهانی جراحان جرمنی را دارند که از تمام جهان پروفیسرهای جهانی را دعوت می‌کنند و در کنار بحث روی مسایل طبی، یک جراح را که کارهای موثر در بخش جراحی را انجام داده باشند مدال عالی لیونارد شوابیرر را برایش اهدا می‌کنند که در سال روان بسم‌الله شیوامل داکتر جراح افغان برنده آن شد. پوهندوی بسم‌الله شیوامل پروفیسور جراحی و انکولوژی و عضو جراحان اروپا هم می‌باشند.

اداره جریده: به دانشمند عالی مقام جناب داکتر بسم‌الله شیوامل، دریافت این مدال ارزنده را تبریک و تهنیت گفته و به جامعه علمی و پزشکی کشور مبارکباد می‌گوییم، و کامیابی‌های افزونتر جناب پروفیسور شیوامل را آرزو می‌کنیم. /

مسئولیت این حمله را نیز داعش خراسان پذیرفته بود. همچنان یک سلسله بمب‌گذاری در سیستان و بلوچستان در جریان سال گذشته اتفاق افتاد که مسئولیت آن‌ها را گروه جندالله بر عهده گرفت.

تروریسم در آسیای میانه نیز به چالش جدی بدل شده است. اگرچه رهبران و بخش بزرگ فعالان شبکه‌های تروریستی آسیای میانه خارج از آن منطقه به سر می‌برند و حمایت‌های خارجی و اوضاع نابسامان افغانستان، پاکستان و خاور میانه بر رشد تندروری در آن کشورها اثر جدی داشته است، اما اوضاع داخلی کشورهای آسیای میانه منبع اصلی این تهدید خوانده می‌شود. فقر، استبداد و نبود فرصت برای مبارزات غیرخشونت‌بار زمینه‌ساز رشد افراط‌گرایی شده است. بزرگ‌ترین گروه‌های تروریستی فعال چون جنبش اسلامی اوزبیکستان و حزب التحریر از متحدان القاعده و طالبان بوده‌اند. حزب التحریر که هدفش را تاسیس خلافت برای مسلمانان جهان عنوان می‌کند، در دو دهه اخیر نفوذش را در منطقه توسعه داده است. این گروه تروریستی از سال ۲۰۰۳ به بعد در افغانستان فعالیت چشم‌گیر داشته و از آن جا به آسیای مرکزی نفوذ کرده است. ظاهراً این گروه مثل طالبان ادعای مخالفت با داعش را دارد؛ اما تاریخچه پر از جنایت داعش حکایت از آن دارد که بستر رشدش را گروه‌هایی چون القاعده، طالبان و حزب التحریر فراهم ساخته‌اند. رهبران، فرماندهان و بیش‌تر فعالان داعش سابقه کار در گروه‌های افراطی دیگر به خصوص طالبان را داشته‌اند.

افغانستان اکنون بستر مناسب برای تقویت و استقرار گروه‌های تروریستی شده است. منابع زیاد غربی، اسلامی و وابسته به کشورهای منطقه، از جمله پایگاه خبری موسوم به «تحولات جهان اسلام» این امر را تأیید می‌کنند. در واقع، وضعیت طوری است که دیگر چندان نیاز به تأیید رسمی نهادها و دولت‌ها دیده نمی‌شود؛ چون شواهد بسیاری وجود دارد که باید نسبت به آینده تندروری در منطقه و نقشی که حاکمیت طالبان در تکثیر و تقویت این بحران بازی می‌کند، نگران بود. پاکستان و ایران به دلیل دخالت مستقیم دولت‌های دو کشور در درگیری‌های خاور میانه و افغانستان و حمایت از جهادگرایی در چهل سال گذشته از مدت‌هاست که با تندروری و تروریسم در داخل و یا خارج آن کشورها درگیر بوده‌اند. از این رو، دور از انتظار نیست که اکنون در داخل مرزهای خود نیز شاهد رشد تروریسم و قدرت‌گیری سازمان‌های تروریستی باشند. جندالله سال‌هاست در خاک ایران حملاتی را انجام می‌دهد و طالبان پاکستانی نیز بیش از دو دهه مشغول درگیری با ارتش این کشور بوده‌اند. سازمان‌های جدایی‌طلب بلوچستان پاکستان که در سال‌های اخیر به تاکتیک‌های تروریستی از نوع طالبان روی آورده‌اند، حضور بسیار طولانی در بحران آن کشور دارند. آن‌چه در این بلوای تروریستی جاری نسبتاً تازه‌گی دارد، پرننگی نقش آسیای میانه است.

آسیای میانه بعد از استقلال با دو پدیده افراطی مواجه شد، یکی تمایل شدید به احیای گذشته اسلامی و توسل به افراطیت و ترور برای این هدف، و دیگری پافشاری بر ایجاد حکومت‌های نظامی و غیرانتخابی مستبد که هرگونه آزادی‌اندیشه و فعالیت‌های مذهبی را غیرقانونی می‌خوانند. رویارویی این دو حرکت در دهه ۱۹۹۰ میلادی منجر به کشت‌وخون بسیار به خصوص در تاجیکستان شد. همسایه دیگر افغانستان در آسیای میانه (اوزبیکستان) توانست با هزینه کم‌تر بحران تروریسم را مدیریت کند. تاجیکستان با جنگ داخلی تمام‌عیار مواجه شد و عاقبت صلح شکننده که میان اسلام‌گرایان و دولت امام علی رحمان برقرار گردید، مشکل تندروری را حل ناساخت، بلکه به شبکه‌های مخفی انتقال داد. سرخورده‌گی نیروهای اسلام‌گرا باعث پناه آوردن جمعیت بزرگی از تندروران به آغوش حرکت‌های افراطی خاور میانه، افغانستان و پاکستان شد. در نتیجه، هزاران جنگجو از تاجیکستان، اوزبیکستان (صفحه هشت)

داکتر ضیاء نظام فیرفکس، ورجینیا

رشد افراط‌گرایی و تروریسم در آسیای میانه و منطقه

یازدهمین گزارش شاخص جهانی تروریسم نشان می‌دهد که تعداد کشته‌شده‌گان ناشی از تروریسم در سال ۲۰۲۳ میلادی، ۲۲ درصد افزایش یافته است. یعنی فعالیت تروریستی در سطح جهان در این سال با ۸ هزار و ۳۵۱ قربانی افزایش قابل ملاحظه‌ای یافته است و پاکستان با ثبت ۴۹۰ حمله بیش‌ترین حوادث تروریستی را متحمل شده است. این اولین بار است که در دو دهه اخیر، غیر از افغانستان و عراق، کشور دیگری در صدر فهرست کشورهای مورد حملات تروریستی قرار می‌گیرد.

تروریسم و افراط‌گرایی در آسیای میانه و منطقه در سال‌های اخیر رشد کم‌سابقه کرده است. حاکمیت قریب سه ساله طالبان بر افغانستان، کشورهای همسایه و خصوصاً آسیای میانه را نگران کرده است. طالبان رابطه‌شان با شبکه‌های دهشت‌افکن به ویژه گروه‌های تروریستی منطقه چون تحریک طالبان پاکستان، جنبش اسلامی ترکستان شرقی، جنبش اسلامی اوزبیکستان و القاعده را حفظ کرده و به رهبران و اعضای این گروه‌ها فرصت فعالیت آزادانه را در داخل خاک افغانستان داده‌اند. وجود پناه‌گاه‌ها و آموزشگاه‌های تروریستی به رشد تروریسم کمک کرده و در نتیجه، کشورهای منطقه به شدت نگران شده‌اند. این نگرانی به کرات در مجامع بین‌المللی و منطقه‌ای بیان شده است.

اخیراً اکرم منیر، نماینده پاکستان در سازمان ملل متحد، در جلسه شورای امنیت از حضور تروریستان مخصوصاً اعضای تحریک طالبان پاکستان در داخل خاک افغانستان به شدت انتقاد کرده و افزود که این گروه دهشت‌افکن تحت حمایت آشکار طالبان فعالیت دارد. اخیراً آصف علی خان درانی، نماینده ویژه پاکستان در امور افغانستان، در یک نشست بین‌المللی زیر عنوان «پاکستان در چشم‌انداز ژئوپلیتیک در حال ظهور» گفت که آسیای میانه را که پاکستان از نظر اقتصادی و امنیتی از ناحیه افغانستان دیده بیش‌تر از آسیای میانه سه جنگ آن کشور با هند بوده است. او ظاهراً آن‌چه را کشورش در چند دهه اخیر در رویارویی با جدایی‌طلبان و شورشیان پاکستانی متحمل شده است حاصل وضعیت افغانستان می‌داند، در حالی که مدارس دینی، قرارگاه‌های نظامی و کمپ‌های آموزشی تحت مدیریت ارتش و استخبارات پاکستان منبع اصلی تولید و تربیه چند نسل افراط‌گرایان تروریست بوده است و در بیست سال گذشته نیز خاک آن کشور در اختیار طالبان و دیگر گروه‌های شورشی افغان بود. او گفته است که پاکستان طی دو دهه گذشته ۸۰ هزار قربانی در جنگ با تروریسم داشته است و این قربانی‌ها هنوز جریان دارد.

در پاکستان غیر از تحریک طالبان آن کشور، چندین گروه مسلح شورشی دیگر نیز فعالیت دارند و با حملات ضد دولتی و تروریستی در مناطق مختلف آن کشور صدها فرد ملکی و نظامی را هر سال کشته و زخمی می‌کنند. این حملات بیش‌تر در ایالت‌های بلوچستان و خیبرپختونخوا رخ می‌دهند، اما سایر مناطق پاکستان نیز به شدت از آن متاثر می‌شوند. در نتیجه، همسایه جنوبی افغانستان که سال‌ها روابطش با گروه‌های تروریستی را انکار می‌کرد و یا برای آن روابط بهانه‌های سیاسی می‌تراشید، اکنون به جایگاه بی‌ثبات‌ترین کشور جهان تنزل یافته است.

ایران نیز از حملات تروریستی دور نمانده است. در آخرین مورد، به تاریخ ۱۳ ماه جدی ۱۴۰۲، حمله تروریستی در گلزار شهدای کرمان جان بیش از صد تن را گرفت و صدها زخمی برجا گذاشت. این حمله در ایران بی‌پیشینه خوانده شد و واکنش‌های شدیدی در داخل آن کشور و سراسر جهان در پی داشت. مسوولیت آن حمله خونبار را داعش خراسان بر عهده گرفت. قبل از آن، حمله دیگری به حرم شاه‌چراغ در شهر شیراز رخ داده بود که ۱۳ کشته و حدود ۲۰ زخمی برجا گذاشته بود.

فطرت به دیار باقی شتافت

عبدالقدیر فطرت، رئیس پیشین بانک مرکزی افغانستان در امریکا درگذشت. خانواده آقای فطرت تأیید کردند که او دیروز (۲۸ اپریل) «بر اثر بیماری» در ۶۱ سالگی در ویرجینیای امریکا درگذشت. او در دوران ریاست جمهوری کرزی، چهارسال از ۲۰۰۷ تا ۲۰۱۱ رئیس بانک مرکزی بود. جنازه مرحومی روز سه شنبه ۳۰ اپریل در قبرستان مسلمانان در شهر فیرفکس به خاک سپرده شد و مجلس ترحیم آن شادروان نیز همان روز در مسجد مبارک

مصطفی (ص) در شهر اندل ورجینیا گرفته شد.

شادروان فطرت مجاهدی باشهامت بود که در برابر متجاوزین روسی جانانه به نبرد پرداخت و یک چشمش را نیز فدای جهاد مقدس وطن نمود. ایشان چند مقاله در امر اقتصاد برای امیدنگاشت که همه چاپ شده اند، اما بزرگترین اثر نوشتاری جناب فطرت، کتاب ارزشمند «تراژدی کابل بانک» است که نخست به انگلیسی و بعد به فارسی انتشار یافت، و بسا از دزدی هاوخیانت‌های کرزی و وزرای مالی را افشاند. این کتاب افشاگر بی حیایی های حامد کرزی در حفاظت خابنه از برادران و دارة دزد و اختلاسگرش از جنگ قانون بوده و مأخذ مستند برای پژوهشگران فراهم آورده است. او همچنین به عنوان مشاور در بانک جهانی و صندوق بین المللی پول نیز کار کرده است.

روان عبدالقدیر فطرت را در ذیل مراسم الهی شاد می خواهیم و فردوس برین را جایگاه ابدی اش. به خانواده و دوستان صبر جمیل آرزو می کنیم. اداره

قراردادهای انکشافی دولت با گردولتها الزم است بیشتر بسط و توسعه یابند و دقت بخرج داده شود که از هرگونه اثر مضرت سیاسی مبری باشند. سرمایه گذاری خصوصی خارجی نیز در بلند بردن سطح استخدام در وطن عزیز ما نقش برانده دارد. در اینجا همکاری و اشتراک دولت و سرمایه گزاران داخلی با خارجیان از اهمیت خاص برخوردار می باشد. مقررات طوری تثبیت گردد که اطمینان خارجیان در مصون بودن سرمایه شان حاصل شده بتواند و خود را در کارهای شرکت و تعیین سرنوشت تشبث شان شریک یابند. دولت و شریکان داخلی باید منتهای مهمان نوازی افغانی را در مقابل شریکان خارجی خود رعایت کنند. در عین زمان دل سرمایه داران داخلی بدست گرفته شود تا بخواهند با خاطر آسوده پول شان را در جریان بیاندازند. بعضی افغانهای وطن دوست مقیم خارج شوق دارند که به وطن پول بفرستند چه به مرام صدقه، چه به منظور تجارت. گفته میشود مقدار این نوع کومکها سالیانه بالغ بر هفتصد میلیون دالری رسد. دولت می تواند مؤسسه ای ایجاد کند تا به قسمتی از این نوع کومکها انسجام داده شود و قسمتی از آنرا در تجارت بحریان بیاندازد و مفادش را به بعضی بیکاران به شرایط آسان قرض دهد تا به فعالیتهای کوچک از قبیل دستفروشی، پرچون فروشی، دست دوزی و غیره مشاغل کم هزینه شروع کنند.

چنین یک مؤسسه میشود به اتفاق اطافهای تجارت و صنایع تأسیس گردد که در آن نماینده دولت و نماینده افغانهای مقیم کشورهای مختلف عضویت داشته باشند. اشخاصیکه نسبت به همه در ساحت تجارت فهم و جرأت دارند طبقه تاجر ماست.

تجار افغانستان افراد زحمتکش و صادق اند که بالای شان می توان اعتماد کرد. مقررات برای تدویر چنین مؤسسه تمام جوانب دستگاه را در بر بگیرد که حد اکثر لیاقت و صداقت در اجراءات تضمین شود.

فعلا در خارج، طور مثال در امریکا، مرکزیتی وجود ندارد که مورد اعتماد باشد و افغانها کومکهای مالی شان را بدانجا ارسال کنند تا به افغانستان برسد. یک مؤسسه رسمی و اطمینان بخش این خلایع را میتواند پر کند. احتمال تحقق یافتن چنین یک تشکیل شاید آسان نباشد و اما تحقیق توسط متفکرین درین باره لاطائل نخواهد بود. (دنباله دارد)

مثال شاگردی به مجرد فراغت از مکتب، یافرادی که فرضا از ولایتی به کابل مراجعه کند، و یامریضی پس از صحت یابی، پی کاری بگردند تالش ایشان وقتگیر می باشد یعنی دفعتا استخدام نمی شوند. مزید بر آن، توسعه واردات یا استفاده بیشتر از ماشین در عوض کارگر و ازین قبیل انکشافات کارگر را از اشتغال محروم می سازند. این نوع بیکاری را بیکاری ساختاری می نامند. تغییرات موسومی نیز بالای وضع استخدام تأثیر دارد. مثال در فصل سرما اکثر دهاقین ما از کار دستبردار میشوند. این بیکاریهای سه گانه فوق را به بیکاری طبیعی مسمی کرده اند زیرا که وقوع آنها از قصور مردم نمی باشد.

تنها بیکاری ادواری که تعلق میگیرد به تغییرات در نوسانات اقتصاد در اثر تغییر در شرایط عرضه و تقاضا معلول نارسائی اقتصاد و سیاستهای اقتصادی دانسته شده است. اطفال پائین تر از پانزده سال عمر شامل قوه کار نیستند و بنا بر آن کارداری و علاوتا کمکاری که مشغولیت کارگر را نسبت به معیار مروج کمتر میسازد بیکاری شان در حساب نمی آید.

در افغانستان تعداد کم کارانیکه کمتر از هشت ساعت در روز مصروفیت دارند خیلی زیاد است. در شهر کابل یک شخص کراچی ران طور مثال شاید دو و یاسه ساعت روزانه کار پیدا کند و بس. تزئید نفوس که کنترولش محال می نماید به تعداد کمکاران می افزاید. در اثر فشار بیکاری و کمکاری از سالیانی به اینطرف به تعداد ملیونها افغان به منظور دریافت کار بخارج از کشور مراجعه کرده اند. چون دولت از کومک شان عاجز است پس اهتمام ایشان در خارج یک عمل قبول شده پنداشته میشود و بنا بر آن صدور پاسپورت برای نیازمندان باید آسانتر و سریعتر عملی گردد. صادرات یک کشور محدود و منحصر به امتعه نمی باشد بلکه خدمات نیز که خدمات افغانها در خارج را نیز در برمی گیرد جزء صادرات شناخته شده اند.

در سکتور خصوصی عرضه کارگر عمدتا تابع مزد حقیقی (قوه خرید)، و تقاضا برای کارگر اساسا متعلق به ارزش حاشیوی مؤلدیت کارگر دانسته شده اند. لذا سواد، تجربه به کار، سوبه تعلیمی، دسترسی به و قدرت استفاده از تکنیکهای مورد نیاز، پابندی به کار، احترام به مقررات و دسپلین، و پیش آمد نیکو در برابر منسوبین و مشتریان همه عواملی اند که باعث بلند رفتن میزان مؤلدیت کارگر و سبب تشویق کارفرما میگردند. در افغانستان دولت کلاترین جاذب کارگر است و اما آنهم به محدودیت بودجوی نادیده مانده است و اگر هم نمانده باشد و اخلاقی روبرومی باشد. در عملیه استخدام در چوکات دولت استعداد و تخصص اکثر تقریبا ناممکن است زیرا سوابق کار اشخاص در کدام گدام مشخص وجود ندارد که به آن مراجعه و اتکاء شود و کاندید تشخیص آنها بیکدیگر از نگاه کیفیت مقایسه شوند. این مشکل تا اندازه ی مرفوع میگردد اگر درخواست کنندگان کاریجای یک ورق عریضه در کاغذ سفید افزورمه های چاپ شده و رسمی که در آنها معلومات مشرح راجع به سن، سوبه تعلیمی، تجربه کار و غیره خصوصیات شان حکایت کند استفاده کنند و از درخواست کننده مکتوب سفارشی نیز مطالبه گردد. دستور العملی نیز به ارتباط این فورمه های معیاری برای مامورین دولت و کار فرمایان معین شود. کار فرمایان سکتور خصوصی در اعلانات خود که باید بالای تخته های متعدد اعلانات در گوشه های مشخص شناخته شده شهر به نمایش گذاشته شوند و یا در نشریه ها و یا تلویزیون بخش گردند، شرایط و خصوصیات کارگر مطلوب خود را منعکس سازند. کوشش شود که معامله بین کارگر و کارفرما تا حد امکان متکی بر قرارداد تحریری صورت گیرد تا از منازعات غیر مترقبه و اتلاف حقوق هریکی شان جلوگیری بعمل آمده بتواند.

بلند بردن سطح استخدام متقاضی سرمایه گذاری خصوصیت که تحقق این مرام ضرورت به پول دارد. دولت باید قانون اساسی طرح کند تا در دنیا بر سمیت شناخته شود و بنا بر آن کومکها سازیر شده بتواند و هم دارائی های نقدی ما در خارج از قید آزاد گردند.

فهم قوانین دینی در امور اقتصادی برای عوام آسان نیست. الزم است بوسيله تقنین مقررات عام فهم عوام الناس به وجه بهتر تنویر شوند. این مثال را در نظر بگیریم. احمد بالای محمود به ناحق تهمت می بندد که مبلغ یک لک افغانی به وی قرض حسنه اعطاء کرده و حال استرداد آنرا می طلبد. قاضی از مدعی میبیرسد که کدام شاهدهی دارد یاخیر. شاهدهی وجود ندارد. در آنصورت بالای مدعی قسم الزام میگردد. عارض که شخص دغلی میباشد بدون ترس از خدا قسم می خورد و میدان را می برد. موضوع به همین سادگی به ضرر مدعی علیه که از جزئیات اصول شرعی وقوف ندارد خاتمه می یابد. اینچنین رویدادها بعض سرمایه داران را از دادن قرض به آنانیکه می خواهند از طریق حصول قرض حسنه فعالیت نمایند دلسرد می سازد.

پروفیسر دکتر ذبیح الله التزام گلبرت، اریزونا

بیکاری در افغانستان (۲)

اهداف سیاستهای اقتصادی مملکت مشتمل اند بر تزئید سریع تولید ناخالص داخلی، بلند بردن سطح استخدام و مهار کردن انفلاسیون. سیاست دولت موضوع رشد تولید ناخالص داخلی را از دو جانب بررسی میکند یعنی هم از جانب عرضه و هم از جانب تقاضا. برای اینکه عرضه تولیدات بلند برود دولت مالیات بالای مؤلدین را تخفیف می دهد و مقررات و طرز عملهای مربوط به فعالیتهای تولیداتی سرمایه گزاران را کوتاه تر و ساده تر ساخته عوایقی که اگر سد راه شان باشد بر طرف میسازد و علاوتا کومک های مالی برای شان از قبیل اعطای قرضه ها با شرایط مناسب و یاتقوی و تضمینات مفید عرضه میدارد.

از جانب تقاضا دولت مصارف خود را در ساحت احداث و توسعه زیر بناها و غیره بلند می برد و بار مالیاتی را که بردوش مستهلکین گرانی میکند سبکتر میسازد و همچنان قروض استهلاکی بیشتر با شرایط مناسبتر برایشان کار سازی میکند و تعرفه های گمرکی را که بالای مواد عمده استهلاکی وضع گردیده تخفیف می بخشد.

دولت اثرات انفلاسیون را نیز نادیده نمیگیرد. انفلاسیون شدید اکثر ابرضا توسعه تولید تمام میشود زیرا که سرمایه گذاری را تحدید میکند و مؤلدیت را کاهش می دهد، و اما تورم پولی خفیف شاید باعث افزایش تقاضا و توسعه سرمایه گذاری گردد.

انفلاسیون بلند سطح بیکاری را نیز بلند می برد و باید دمس گرفته شود. در حدود دو فیصد ارتقاء سطح قیم در سال در اکثر ممالک عاری از خطر و حتی مفید پنداشته می شود حالانکه در افغانستان انفلاسیون در حدود سیزده فیصد تخمین شده است. دولت افغانستان قسما از طریق کنترول نرخهای مواد اولیه کنترول میکند که اکثر نتیجه نامطلوب در قبال دارد. بعضا اتفاق می افتد انفلاسیون را که صعود قیم با تنزیل تولیدات داخلی یکجا راه می پیمایند که آن حالت را تورم رکودی نام نهاده اند. فرضا بنا بر دالیلی تورید بطور شدید محدود گردد. آنوقت تعداد زیادی از فعالیتهای تولیداتی محدود می شوند که در نتیجه سطح استخدام پائین و سطح قیم بلند می رود.

در اکثر اوقات تولید داخلی و سطح استخدام به یک سمت حرکت می نمایند. وقتیکه شرایط مناسب باشند و شرکتها عرضه تولیدات شان را بلند ببرند احتیاج شان به کارگر زیاد می شود و تعداد بیشتری استخدام میگردد مگر اینکه تکنالوجی دستداشته طوری توسعه یابد که بجای انسان از ماشین کار گرفته شود، یا اینکه بیرون سپاری صورت بگیرد طوریکه کارهای تولیداتی که بوسيله کارگران داخلی اجرا میشوند به کمپنیهای خارج سپرده شوند و یا اینکه واردات طوری ارزان تمام شود که تولید داخل یاری رقابت را در مقابل آن نداشته باشد. توسعه استخدام بانبوه سبب توسعه تولید ناخالص داخلی میگردد مشروط بر اینکه در مؤلدیت کارگر کاهش بعمل نیاید و تولید کارگران افزوده را خنثی نسازد. لذا باید ناخالص داخلی در حالی ناگزیر توسعه مییابد که سطح استخدام بلند برود و توأم به آن مؤلدیت کارگر افزایش یابد.

تعداد کارگر در یک جامعه در قدم اول تابع از دیاد نفوس است. در عده ی از ممالک فیصدی تکر نفوس از از دیاد نسبی قوه کار تقریبا همه ساله تجاوز می کند. در افغانستان تعداد نفوس در سال ۱۹۵۰ هفت و نیم میلیون قلمداد شده (ملل متحد) که در سال جاری گویابه بیش از چهل و سه میلیون ارتقاء نموده است که به این حساب سر جمع نفوس در ظرف ۷۳ سال در حدود ۴۸۰٪ بلند رفته است.

در ختم سال جاری فیصدی از دیاد نفوس به ۶۳/۲٪ خواهد رسید که به یک میلیون و چهارده لک نفر تصادف میکند. در چهار سال از ۲۰۱۷ تا اخیر ۲۰۲۰ نفوس به سرعت تقریبا دو و نیم فیصد در سال و اما فیصدی بیکاری به بیش از یازده درصد فی سال یعنی به بیشتر از چهار چند فیصدی از دیاد نفوس افزایش یافت.

اخیرا فیصدی شمولیت نفوس در جمعیت کارگر (مجموع کاردار و بیکار) به ۳۴ فیصد رسید که به مقایسه اکثر کشورهای دنیا این یک عدد مثال است. این رقم در سوئزرلند ۸۵ فیصد، در آلمان هشتاد فیصد، در امریکا ۶۳ فیصد، در ترکیه ۵۴ بسیار کوچک را تمثیل می کند. در پاکستان ۵۳ فیصد، در هند پنجاه فیصد و در ایران ۴۳ فیصد تثبیت گردیده است. یک رقم کوچک درین خصوص گواهی آنرا می دهد که وزن نسبی کارگر بحیث منبع تولید در افغانستان پائین است و بدتر از آن این که بنا بر قلت اجناس سرمایوی و ضعف تعلیمی طبقه کارگر مؤلدیت ساعتانه این طبقه نیز نازل می باشد) در حدود یک دالر (این نوع بیکاری رایبکاری اصطکاکی می گویند که در هر زمان وجود دارد.)

شرح اشتراك هفته نامه امید**ایالات متحده: ۶ ماه (۴۰) دالر - یکسال (۸۰) دالر****کانادا: ۶ ماه (۴۵) دالر - یکسال (۹۰) دالر****سایر کشورها: ۶ ماه (۵۰) دالر - یکسال (۱۰۰) دالر****Omaid Weekly****12286 Ashmont Ct #202****Woodbridge, VA 22192-7075 U.S.A.****Tel : (703) 491-6321****Email: mkqawi471@gmail.com****ذخایر سرشار معدنی کشور ...**

هستی ملی میباشد که به پول تیم و بیوه این مرزوبوم تفحص، کشف و آماده بهره برداری شد و مال ملت است، خرید و فروش آن با کشوری یا کمپنی یا باشخص، بدون اراده و استیذان ملت، خیانت ملی است. طالبان که حکومت نامشروع و غیرقانونی بوده به جبر و اکراه و میله تفنگ بر مردم تحمیل شده، حق قرارداد و فروش آنها را ندارند. حتی اگر احیاناً یک دولت و حکومت قانونی هم می بود، چنین تصامیم تنها از سوی نمایندگان مردم گرفته شده میتواند و بس.

چینی هاماوند پاکستانیها که در انتقال ذغالسنگ کشور عجله دارند، ایشان در بهره برداری و انتقال نفت خام کشور مانیز کوشش دارند تا سقوط رژیم مستبد طالبان به هر توانی که میشود مقدار اعظمی نفت خام را از افغانستان انتقال دهند، روی این ملحوظ است که ایشان کار حفر و برمه کاری ۲۲ چاه دیگر در شیرگان شروع کرده اند!

چین از مدتها به اینطرف چشم حسودانه خود را به ذخایر سرشار لیتوم کشور دوخته است. طوریکه پاکستان برای فعال نگهداری چرخهای صنعتی خود به ذغالسنگ افغانستان نیاز شدید دارد، همان سان چین برای فعال نگذاشتن و انحصار صنایع الکترونیک، کمپیوتر و سیما کاندکتور، به لیتوم افغانستان اشد ضرورت دارد. بارویکار آمدن طالبان این رویای چین تحقق پذیرفت. قرار اطلاعات دقیق کمپنی چینی اخیراً هیئتیی به افغانستان فرستاده و باملا شهاب الدین دلاور سرپرست وزارت معادن طالبان که یک ملای فاقد هر نوع دانش و بینش تکنیکی و معادن است، ملاقات نموده و پیشنهاد ۱۵ بلیون دالر برای تصاحب معدن لیتوم تقدیم نموده که ملای مذکور ازین پیشنهاد اظهار خرسندی کرده است! در صورتیکه طالبان این قرارداد را امضا کنند که یک عمل غیرقانونی و غیرمشرع خواهد بود، چین صاحب بزرگترین معدن لیتوم جهان شده و مردم افغانستان بزرگترین ثروت خدادادشان را از دست میدهند. قرار اطلاعات رسیده، اخیراً یک گروه جیولوجستان چینی که یک هزارتن سنگ معدنی لیتوم را قاچاق میکردند گیر آمده اند. احتمالاً این جیولوجستان این قاچاق را بخاطری نمودند تا تحقیقات دقیق تری بالای آن انجام دهند و اطمینان کامل در مورد کیفیت و کمیت آن پیدا نمایند. معلوم نیست که در گذشته به چه مقدار مواد معدنی کشور توسط خارجیا قاچاق شده، ولی گزارشات حاکیست که در زمان قبل از سقوط دولت غنی احمدزی تعداد کنیری از جیولوجستان پاکستانی، چینی و عربی در نقاط مختلف کشور که تحت تسلط گروه طالبان بوده، دیده شده اند.

همچنان چینی هاباطالبان در مورد امنیت داخل مذاکره شده و همکاریهای خود را درین بخش به طالبان اظهار نموده اند. درین ملاقاتها از مسئله سپردن میدان هوایی بگرام به چین صحبت شده که چین ازین آمادگی طالبان اظهار امتنان کرده اند. نفوذ چین در حکومت طالبان و امکانات تولیدی میدان هوایی بگرام و معدن لیتوم تشویقهایی را در امریکا ایجاد نموده و اخیراً کانگرس هیئتی را موظف ساخت تا سیر جریانات را از سال ۲۰۰۰ تا ۲۰۲۰ در افغانستان تحقیق و راپور آنرا ارائه نماید.

باید یاد کرد که حامد کرزی این دلقک مزور در زمان حکمرانی خود بر علاوه اینکه در یک زد و بند خایانه معدن مس عینک رابه چین فروخت بلکه ذخایر نفت و گاز را در شیرگان به برادرش فروخت. این عمل که در کشورهای صاحب قانون خیانت ملی شمرده میشود، مجازات شدید، حبس، واپس گرفتن رای اعتماد از رئیس جمهور را ایجاد میکند و یک خیانت بزرگ ملی تلقی میشود.

برادر کرزی با کمپنی CNP چینی که حکومتیست قرارداد کرد و کمپنی مذکور نفت ساحة انگوت را در شیرگان کشیده به ازبکستان برای تصفیه فرستاده و بعد از تصفیه آنرا دوباره به افغانستان وارد میکرد و به منفعت گزاف نفت خود مردم افغانستان را بالای خودشان می فروخت. با سقوط دولت و فرار غنی احمدزی آن کمپنی فوراً قرارداد را بدون اطلاع قبلی فسخ کرد و انتقال نفت خام را توقف داد تا جزئیات و خیانتی که در آن قرارداد بود افشانشود.

نیست، اما طبعاً این وابسته به این بود که چنین معاهدهای وجود می داشت، و بقیه کشورها را شامل نمی شد.

معتدلترین نظر را در این باره امام ابوحنیفه داشت که دار الحرب خواندن یک سرزمین را به تحقق همزمان سه شرط مشروط ساخته بود: یک) جدا افتادن از سایر مناطق مسلمان نشین، دو) زوال امنیت شهروندان مسلمان یا نامسلمان کشور اسلامی، سه) غلبه احکام و شعایر غیرمسلمانان به جای احکام و شعایر اسلامی، یعنی ممنوعیت شعایر اسلامی مانند نماز، و سایر شعایر تعبیدی. از نظر وی تا این سه شرط یکجا اتفاق نمی افتاد حکم دار الحرب بر سرزمینی قابل اطلاق نبود.

بر همین اساس بود که هنگام اشغال بخشی از کشورهای اسلامی به دست جنگجویان مغول، و حاکم ساختن قوانین چنگیز خان، فقهای حنفی این سرزمینها را دار الکفر/ دار الحرب خواندند، زیرا هنوز امکان برپایی شعایر دینی وجود داشت.

در عصر حاضر که دولت های ملی به وجود آمد، مسلمانان با مفاهیم مدرن دولت-ملت آشنا نبودند و بیشتر کشورهای مسلمان زیر استعمار کشورهای نامسلمان قرار داشتند. در این دوره برای بسیاری از رهبران و سازمانهای سیاسی در کشورهای اسلامی کسب استقلال اولویت پیدا کرد. در دوران پساستعمار که مرزهای ملی به رسمیت شناخته شد، گروه های اسلام سیاسی این مرزها را بی اعتبار خوانده و در پی تشکیل خلافت اسلامی به سبک قدیم شدند که یک خلیفه در رأس امور باشد و همه کشورهای مسلمان حیثیت یک کشور را پیدا کند. چنین چیزی در عمل تحقق نیافت و برای جوامع اسلامی جاذبه ای نداشت، زیرا از یکسو چنین چیزی جز در عصر خلافت رашده و دوران امویان، دیگر هرگز تحقق نیافته بود، و دست کم از نیمه قرن دوم هجری تا سقوط خلافت عثمانی همواره جهان اسلام میان چندین قدرت منقسم بود. از دیگر سو، در عصر حاضر ساختار روابط بین الملل و تناقض هاییکه میان منافع ملی کشورها، به شمول کشورهای مسلمان وجود داشت امکان شکل گیری چنین قلمرو واحدی را کاملاً از میان برداشته بود.

این ایده تخیلی هر چند آرمانشهر این گروهها بود اما در عمل هیچ موفقیتی بدست نیآورد، جز حکومت داعش در موصل و رقه که بر اساس نفی و انکار این مرزها برپا شده بود و عمر چندانی نکرد. در دیگر مناطق، حتی آنگاه که گروه های اسلام سیاسی بقدرت رسیدند، مانند سودان، افغانستان، ایران و دوره محدودی در مصر، در عمل امکان نآیده گرفتن این مرزها وجود نداشت و کسی سخن از محو آنها بر زبان نراند.

در اثر تناقض های فراوانی که در این زمینه وجود دارد تا امروز اتفاق نظری، حتی در میان صاحب نظران گروه های مانده اند. شمار فراوانی از رهبران سازمان های اسلام سیاسی که با حکومت های خود اختلاف سیاسی داشته اند به کشورهای سکولار پناه برده اند، چه با اکثریت مسلمان و چه نامسلمان. هم اکنون شمار فراوانی از شیوخ سلفی، اخوانی، تحریری، دیوبندی، مانند بسیاری دیگر از مسلمانان در کشورهای نامسلمان زندگی می کنند و اهمیتی به آن فتواها نمی دهند.

آنان بحث دار الکفر و دارالاسلام را خلاف منافع خود یافته و ترجیح می دهند که مسکوت بماند. بسیاری از آنان که با گروه هایی مانند طالبان همدلی یا قرابت فکری بسیار زیادی دارند، تا روزی که برای شان ممکن باشد راضی نیستند در زیر حاکمیت این گروه زندگی کنند و ترجیح می دهند یا زیر سایه جنرال های سکولار پاکستانی، یا نظام های سکولار دیگر کشورهای مسلمان بسر ببرند، و بخش قابل توجهی از آنان نیز در لیبرال ترین کشورهای غیر مسلمان رحل اقامت دایمی افکنده اند.

فتوایی که جهان را به دارالاسلام و دار الکفر تقسیم می کند و زندگی در کشورهای نامسلمان را ناروا می شمارد باعث سردرگمی گسترده ای در میان جوانان مسلمان ساکن در کشورهای غیر مسلمان می شود، و شماری از آنان را وا می دارد که از آنجا به پندار خود هجرت کرده و به گروه های افراطی بپیوندند، چنان که هزاران جوان احساساتی بی خبر و مسموم شده با این فتواها بعد از اعلان خلافت داعش از سراسر جهان به آنجا سرازیر شدند.

در واقع تصمیم اقامت و زندگی در سرزمین خاصی، چه مسلمان و چه نامسلمان، بخشی از حقوق شخصی هر انسان است که با در نظر گرفتن شرایط خاص خویش می تواند متناسب با شرایط و فرصتهایی که وجود دارد به آن اقدام کند.

این موضوع بستگی به نوع سبک زیست انسانها و ارزشهایی دارد که هر کس برای زندگی خود تعریف کرده است. در این زمینه حکم جامع و قاطعی وجود ندارد که برای یکایک مسلمانان صادر شود و آنان مکلف به اجرای آن باشند.

استاد محمد محقق

زندگی مسلمانان در کشورهای نامسلمان

پس از تحولی که در افغانستان رخ داد و بسیاری ناگزیر به ترک کشور شدند، شماری از چهره های سلفی و شبه سلفی زندگی کردن در کشورهای غیر مسلمان را برای مسلمانان ناروا و از نوع گناه کبیره خوانده و شماری از آنان گرفتن تابعیت این سرزمینها را کفر شمرند. در گفتگویی ویدیویی با شماری از دوستان به این موضوع پرداختم. فشرده آن چه در آنجا مطرح کردم نکات زیر است:

جوامع انسانی دست کم سه مرحله اساسی را پشت سر گذاشته است، نخست هنگامیکه هنوز دولت شهرها تشکیل نشده بودند، از سه صد هزار سال قبل تا حدود شش هزار سال پیش از امروز، دوم از روزگاری که دولتها بوجود آمدند و کره زمین به قلمروهای قراردادی مختلفی نامگذاری و تقسیم شد، حدوداً از ۵۲۰۰ سال قبل تا اواسط قرن هفدهم م، و سوم عصر مدرن که دولت-ملت های پدیدار شده و مرزهای ملی به رسمیت شناخته شدند تا امروز.

قرآن مجید سخن چندانی در باره تقسیم سرزمینها نگفته است و به شماری از سرزمینهای آن عصر اشاراتی گذرا داشته است، مانند مدینه، یشرب، مکه، مصر، بابل، سرزمین مقدس، و یرم، اما این درسیاق تقسیم این سرزمینها به اسلامی و غیر اسلامی نبوده است. اصطلاحی مانند دارالاسلام و دار الکفر از اصطلاحات فقهی است و در سده های پس از نزول قرآن به میان آمده است.

در باره زندگی کردن مسلمانان در سرزمین نامسلمانان و هجرت شان به سرزمین مسلمانان حکم صریحی در قرآن مجید نیست، اما در باره خروج از سرزمین ظلم و ستم، و مهاجرت به سرزمینی که گشودگی بیشتر داشته باشد به اجمال در قرآن آمده و زیستن زیر ستم مورد نکوهش قرار گرفته است. (نساء: ۹۷) بحث هجرت در قرآن پس از آن به میان آمد که امکان زیست مسالمت آمیز برای مسلمانان در مکه از میان رفته و آنان روزانه در معرض آزار و شکنجه قرار داشتند. یعنی تجویز هجرت به خاطر ستم و بیاد حاکمان بوده است نه به علت تفاوت اعتقادی با آن جامعه.

استدلال هاییکه علمای سلفی، بشمول بزرگان شان مانند شیخ ابن باز و شیخ ابن عثیمین، در این زمینه به قرآن می کنند بی ربط است مانند آیه ۱۴۱ سوره نساء که میگوید: «هرگز خداوند راهی برای تسلط کافران بر مومنان نمی گشاید.» آنان به این دقت نمی کنند که این آیه جمله خبری است که وظیفه خدا را بیان می کند نه وظیفه مومنان را، و چیز صریحی در باره این که آنان در کجا زندگی کنند به ما نمی گوید.

بیشترین استدلال این عده به احادیثی است که می گوید مسلمانان نباید در میان مشرکان زندگی کنند، مانند این حدیث منسوب به پیامبر اسلام: «من برائت می جویم از مسلمانی که در میان مشرکان اقامت داشته باشد.» (ابوداود و ترمذی) این روایتها با آن که ظنی الثبوت هستند، یعنی نسبت آنها به آن حضرت قطعی نیست، اما اگر سخن ایشان باشد ناظر به شرایط خاصی است که میانه دو اردوگاه مومنان و مشرکان به تیرگی شدید و بلکه به دشمنی گراییده بود و زیستن مومنان در چنان اجتماعی یا به شکنجه و آزارشان منتهی می شد و یا آنان را به تظاهر به همکاری با دشمن وامی داشت. چنین شرایطی از نوع شرایط اضطرابی است نه عادی، و حکم به خروج از میان دشمن یک سخن منطقی است. در حالت عادی که میان مسلمانان و نامسلمانان امکان زیست مسالمت آمیز وجود داشته باشد چنین حکمی قابل تسری و تطبیق نیست. طبق روایتهای مشهور سیرت نبوی که مورد قبول سلفیان و گروه های مشابه شان است، پیامبر اسلام در دوران مکه که آزار مومنان افزایش یافت به آنان گفت: «به حبشه هجرت کنید زیرا در آنجا پادشاهی است که کسی را مورد ستم قرار نمی دهد.» در آن زمان پادشاه حبشه و مردمش نامسلمان بودند.

در دوران کشورگشایی حاکمان مسلمان که عصر امپراطوری است، بر اساس روابط بین الملل در جهان باستان نیاز به بحث های حقوقی به میان آمد، و در این دوره بود که فقهای اصطلاحاتی مانند دارالاسلام و دار الکفر را اختراع کردند. شماری از آنان تمام دنیا را به دو بخش تقسیم میکردند و سرزمین سومی را به رسمیت نمی شناختند. این عده همه سرزمین های نامسلمانان را دار الکفر می خواندند و همه دار الکفر را دار الحرب، یعنی سرزمینی که رابطه با آن بر پایه جنگ بنا شده و مسلمانان هیچ گونه تعهدی نسبت به آن ندارند.

شماری از فقهای بر اساس تجربه معاهداتی که میان مسلمانان و سرزمین های نامسلمانان صورت می گرفت اصطلاح دیگری را پدید آوردند و گفتند چنین سرزمینهایی تاهنگامی که معاهده برقرار است به نام دار العهد خوانده می شوند و جنگ با آنها روا

